

شرح دعای سحر اجرا آغاز قرآن به رحمانیت و روز قیامت به قهاریت اشاره می شود؟

شناسه خبر: ۱۳۹۴۶۴ جمعه ۲۵ اسفند ۱۴۰۲ - ۰۶:۱۲

روز رحمت روز بسط و افاضه وجود بوده و به همین دلیل خداوند هنگام فتح باب و شروع کتاب الهی خود را به رحمانیت و رحیمیت توصیف فرموده. اما قیامت روز عظمت و قهاریت و روز قبض و نزاع به دست پروردگار است، لذا پروردگار خود را به وحدانیت و قهاریت توصیف فرموده است.

به گزارش خبرنگار فرهنگی موج خبر، «دعای سحر» یکی از دعا‌های عظیم الشانی است که از امام رضا علیه السلام روایت شده و آن حضرت فرموده است: این دعا، دعایی است که امام باقر علیه السلام در سحرهای ماه رمضان می خواند.

در عین حال یکی از آثار فاخر و ارزشمند امام خمینی (ره) «شرح دعای سحر» است؛ اثری که امام خمینی (ره) آن را در حدود ۲۷ سالگی خود تألیف کرده و نشان از دانش و عرفان والای ایشان از دوران جوانی دارد.

موج خبر به منظور آشنایی بیشتر مخاطبان با مفاهیم و مضامین والای دعای سحر که خواندن آن در سحرهای ماه رمضان توصیه شده، به بررسی بخش‌ها و نکاتی از امام خمینی (ره) درباره این دعای ارزشمند و والا پرداخته است.

نکات مهم فراز سوم از این دعای شریف را می‌خوانیم:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ عَظَمَتِكَ بِأَعْظَمِهَا وَكُلُّ عَظَمَتِكَ عَظِيمَةٌ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِعَظَمَتِكَ كُلِّهَا.

خدایا از تو درخواست می‌کنم به حق بالاترین مرتبه از عظمتت و همه مراتب عظمتت عظیم است، خدایا از تو درخواست می‌کنم به حق همه مراتب عظمتت.

موجودات، از آسمان عوالم عقول و ارواح گرفته تا زمین‌هایی که محل سکونت اجساد و اشباح است، همگی از جنبه «رحمانیت و رحیمیت» حضرت حق هستند که پرتوی آن تاریکی‌های عالم را نورانی کرده و با گسترش و بسط نورش تیرگی ذات موجوداتی که قابلیت دارند، روشن شده است.

هیچ کس در عالم، طاقت مشاهده نور «عظمت» و جلال او و تاب نگرستن به حضرت کبریای متعالی را ندارد. پس اگر حضرت قهار به نور عظمت و هیبت بر عالم تجلی فرماید، هستی همه موجودات در نور عظمت او متلاشی می‌شود و پایه آسمان‌های رفیع متزلزل می‌گردد و همه موجودات از فرط عظمتش مدهوش می‌شوند.

در روز تجلی نور عظمت، همه موجودات در پرتو تابش نور عظمت او نابود می‌شوند و آن روز رجوع تام و روز بروز احدیت و مالکیت مطلق است. در این روز، حق تعالی می‌فرماید: «لَمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ؛ ملک امروز از آن کیست؟» و چون به سبب درخشش پرتو نور جلال و ظهور سلطنت مطلقه‌اش هیچ پاسخ دهنده‌ای باقی نمانده تا جواب گوید، خود پاسخ می‌فرماید که «اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّار».

اینکه پروردگار در این آیه خود را به واحدیت و قهاریت وصف کرده (نه رحمانیت و رحیمیت) به این دلیل است که قیامت، روز حکومت و سلطنت این دو اسم است. درواقع روز رحمت روز بسط و افاضه وجود بوده و به همین دلیل، خداوند هنگام فتح باب و شروع کتاب الهی خود را به رحمانیت و رحیمیت توصیف فرموده است. اما قیامت روز عظمت و قهاریت و روز قبض و نزع به دست پروردگار است، لذا پروردگار خود را به وحدانیت و قهاریت توصیف فرموده است. خداوند در خاتمه دفتر تکوین و تدوین، خود را به مالکیت توصیف فرموده و فرموده است: «مَالِكُ يَوْمِ الدِّين».

انتهای پیام/

انتهای پیام/